

ФУГА ЗА НОТНИ ПАПИР И ПИВО У ДОБА ВИРУСА КОРОНА¹

Није већ дуго било келнера, а био сам жедан као пас. Страховао сам да не исплазим језик сув као барут и станем да дахћем. Утом је, видео сам кроз велико стакло, дојурила млада жена на бициклу. Није га паркирала, бацила га је на земљу, утрчала у ресторан и нестала иза шанка. Као да ју је журио неки опасан инсект, зујале за њом осе, зелене мртвачке муве или неки невидљиви вирус. Управо сам довршавао белешку: „Самоћа – ситуација испадања из заједнице, а не психолошки доживљај. Самоћа није субјективно стање него објективна ситуација у свету. Судбина човекова је упућеност на околни свет, на заједницу, отуда је самоћа социолошко питање...“ Понестало ми је папира. И пива. Појавила се задихана, опасана кецељом и стала да узима поруџбине. Доскакутала је као кошута до мог стола. Била је лепа на неки необичан начин. Косу боје дивљег кестена на потиљку покупила је у пунђу. Тај предиван рожнати украс отклонила је да би истакла мапу свога лица, отворила приступ светлости, била изложена погледима, иако је њено лице било прекривено визиром и стварало утисак да се сви овде присутни налазимо у санаторијуму.

Шест пива, рекао сам. Биће вам топло треће после првог. Онда три пута по два. Замолио сам такође за комад празног папира. Донела ми је истргнуте листове нотне свеске. Нисам мислио да компојем упркос пригушеној џез музици са разгласа. Могао сам да раздвојим инструменталну линију сваког инструмента. То ми је генетски дар. У неком благом бунилу које као да претходи сну, иако потпуно будан, када чујем музику проналазим аналогију, присну повезаност између боја, звукова и мириса. Чини ми се као да су све те ствари поникле из истог зрака светлости, да треба да се сједине у чудесном сагласју. Мириси, мрких и црвених тонова, посебно магично делују на мене. Тонем у сањарење, а тада чујем као у даљини ниске дирке клавира, дубоке звуке обое.

У ресторан је галамећи ушла група младих људи са маскама на лицу. Почине маскенбал, невесело пенетрира нова сцена у моју медитативну списатељску задубљеност. Шта ће им маске, овде су столови постављени по прописима „социјалне дистанце“. Откуда тај неологизам против елементарне људске потребе за социјализацијом? Зар није било адекватније да се назове „физичка удаљеност“?

¹ Интегрални текст објављен је на немачком језику на позив Градске Библиотеке у Минхену (der Münchner Stadtbibliothek) у оквиру међународног пројекта (Der des internationalen Projekts Wir in der Zukunft – Visionen für die Gesellschaft nach Corona 15/06/2020) <https://blog.muenchner-stadtbibliothek.de/wir-in-der-zukunft/>

Негде је речено да је човеку потребно осам загрљаја дневно да би се осећао срећним. Свих ових месеци у изолацији нама већ недостаје преко петсто загрљаја. Дакле, нисмо само неслободни, нама је одузета и та могућност да будемо срећни! Наставио сам да преко линија нотне свеске уписујем трагове брзописа како су ми мисли, непријатне и самом себи, надолазиле: „Можда је све ово употреба кочнице? Зауоставили су планету, не да би сишли са ње, него да би се рестаурисао човек. Напокон се увидело да је технологија отишла предалеко, а људски род заостао на нивоу *sapiens sapiens*-а. Нешто са човеком веома озбиљно није било у реду. За најмодерније високо софистициране технологије које су више служиле поробљавању него просперитету људи, човечанство је остало на нивоу примата. Највише што човека оптерећује јесте цревни тракт. У стомаку борави дванаест пута више метара црева од људске висине и у сваком дану он у себи носи килограм и по фекалија. Да ли то значи да на Западу људи превише једу и самим тим превише обављају дефекацију? У другим државама деца умиру од глади. Није без разлога највећа паника на објаву пандемије вируса била потражња за тоалет-папиром. Да ли је ту негде потребан први захват генералне репарације, на потезу између усне дупље и ануса?

Она је рођена глумица, али неостварена. То се види на њеном лицу и у очима иза плексигласа. Сваких пола сата доноси ми две кригле пива, чим угледа празне на подметачу. Спушта их са ајнцера на сто, осмехне се накратко, погледа право у очи као да улази у душу, као да обећава да ми без опирања може припасти. Као да, положивши пиво, полаже и саму себе пред мене на сто. Тако је деловала и први и други пут, незауостављива и доброг расположења јер се из неког само њој познатог разлога осећа моћно и непобедиво. Тако то ради рођена, али неостварена глумица коју је живот скрајнуо у келнерај у ресторану *Pause* у дворишту уметничке колоније у удаљеном насељу на крајњем ободу града. Ви изгледате старији него што стварно јесте. Младост вам вири из очију, а старост се огледа на лицу. Ко сте ви да ми то кажете? Данијела. Данијела Паулс. Студенткиња Факултета музичких уметности. Инструмент? Обоа.

Зашто да кријем, сметало ми је што ме је видела на тај начин. Уосталом, нисам никад ни помишљао на који су ме начин други видели, можда би ме ужаснуо понор између онога како ме виде други и начина на који доживљавам самога себе. Како подносите ово? Које ово? Све ово овде. Окренула се на пети и отишла. Не треба потцењивати ни могућност сугестивних наредби њеног шефа, за упражњавање таквог вида лако еротског понашања према гостима да би се намагнетисани њеном лепотом изнова враћали у исти ресторан, остајали дуже, попили које пиће више. Можда је учешће његове режије, похлепе за зарадом, моделирало њено понашање. Свеједно, она је улогу обављала беспрекорно убедљиво, чак изгледа као да лепрша у непредвидивом ветру; користи сва чула малобројних посетилаца у ресторану *Pause* у дворишту уметничке колоније на периферији града, попут опојног средства.

Рођена је глумица због тога. Могла би бити трагеткиња, љубавница, комичарка у театру и на филму, јер она тако добро и искусно носи свој торзо, своје прелепо лице и сетне, помало уморне, тамносмеђе циганске очи. Заправо сва је у тим очима да би се ретко ко сетио њених руку, шака, прстију, боје лака на ноктима. Свега онога што имам обичај да загледам до детаља након што завршим претрагу по лицу и очима.

Одакле ми толико декларативног мира и самоуверења док седим овде на удобној столици усред светске пандемије некаквога вируса, заштићен новцем који режи у мом новчанику и тражи да изађе напоље, да буде премештен у туђе руке? Давно је у светској литератури написано да је новац ђаволов измет. Како окренеш, ова се Плава планета окреће око једног те истог екскрементa.

Бела пут њена и крушкасти облик тела, све као да је такође у служби тог у сваком погледу задивљујућег лица. Лица са сенком неке сете, које и она сама мадонизира држањем главе, као да се спрема да пробуди естетику Бодлера из мира гробља Перлашез у Паризу. Лице жене са вишком биографије, након доживљених напорних чулних сензација, лице оне ведре циганске туге. Да знате, ја не поштујем ниједног госта, рекла је и оставила ми рачун. Од Пандоре је, по грчко-римској митологији, потекао цео женски род, извор тегоба за све мушкарце. Стао сам да се присећам своје самоуверености и спонтаности којом сам знао путовати кроз добар део свог живота. Чија ме је љубав тада водила? Кроз свакојаке невоље, кад год пође по злу, чија ме је рука спасила? Где је нестала та сигурност? Моји су захтеви спрам постојећег света били испрва нејасни и држали су се на извесној удаљености. Нисам могао тачно ни замислити шта је и где је мој пут и циљ, али сам свакад склапајући очи пре сна веровао у своју мисију и фантазме, у јутра пуних жеља и надања.

Оставио сам добру напојницу. Сакупљајући новчанице, унела ми се у лице и упитала како ће изгледати живот након пандемије овога вируса.

То више неће бити живот, млада жено. Тај живот је ликвидирао након једног изненадног и бруталног атентата и пљачке наших основних животних вредности. То више никада неће бити ни налик нечему што смо научили да називамо „животом“, који смо до сада мирно и подразумевајући живели. Наставићемо да „будемо живи“ на неки понижавајући начин, попут инвалида, обешчашћени, погорелци са огромном рупом на души и да вежбамо свакодневно, не како се лече последице пандемије некаквог јебеног вируса, него како да заборавимо силовање, како постојати после иживљавања над нашим душама и слободом. Након те бруталне пљачке, бићемо горки, свесни да нам је невидљиви и непознати лопови више никада, али никада неће вратити. То живот више не може бити, њега су преобликовали у бизарну чекаоницу за смрт.

Помислио сам на излазу – где стварно бити док не прође неживот?